

Titlu original (eng.): The waiting heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CRAMER, LOUELLA

Iubita dorită / Louella Cramer

Traducător: Cornel Romoșan

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-493-4

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA”

LOUELLA CRAMER

Iubire printre cărți

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CORNEL ROMOȘAN

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J.James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpătânata Cenușăreasă
1127	GINNA GRAY	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe înșelătoare

Capitolul 1

- Pa, șopti Julie, dar nu-i venea să se întoarcă și să plece.

- Pa, Jules, spuse Matt, încet. Dar nici el nu se mișcă niciun centimentru.

Julie îi atinse obrazul cu palma. Avea pielea caldă. Își plimbă degetele pe linia sprâncenelor negre de deasupra ochilor de un cenușiu-închis, adânc, apoi pe nasul drept și ferm și în sfârșit pe buzele pline. Încerca să nu uite niciun detaliu al fetei lui: mica cicatrice de deasupra colțului ochiului, pistruiul de lângă colțul gurii. Și părul lui castaniu-închis care avea nevoie de o tunsoare.

- Nu-mi vine să cred că am ajuns până aici, spuse ea. Rămas-bun... îmi sună atât de ciudat.

- Ciudat și îngrozitor, fu de acord Matt. Îi cuprinse fața în palme. Dacă aș ști că ar ajuta cu ceva, ți-aș cere să mai rămâi.

Julie se uită peste umărul lui Matt. Pe stradă se vedeau părinții și fratele ei de doisprezece ani, Tommy, în mașina lor break albă și cu uși furniruite. O așteptau. În partea din spatele mașinii erau îngrămădite toate lucrurile lui Julie - geamantane pline cu haine, cutii cu casete și CD-uri, computerul portabil nou-nout primit cadou cu ocazia absolvirii liceului, patinele. Luase cu ea și postere și fotografii, ca să-și decoreze camera de la colegiu - inclusiv poza ei favorită, cu ea și cu Matt, uzi leoaică și zâmbind fericiți după o zi întreagă petrecută pe râul

Delaware. Pentru Julie, această fotografie surprindea însăși spiritul verii. Fusese o vară formidabilă, poate cea mai grozavă vară din întreaga ei viață. Iar acum, totul era în urmă și tot ce avea ea pe lume era împachetat în mașină. Totul, mai puțin ce iubea cel mai mult pe lume: Matt.

Când se uită din nou la el, nu era nici urmă din familiarul lui zâmbet.

– Matt, știi că nu vreau să fiu departe de tine, spuse Julie. Nici măcar un minut. Dar...

Matt ridică încurcat din umeri.

– Da, știu, dar măcar o să vezi un loc nou, o să întâlnești alți oameni... Alți băieți... Julie se încruntă.

– Punct. Cum poți să te gândești la așa ceva? L-am întâlnit deja pe cel mai bun băiat din lume, chiar aici, în Philadelphia. De aceea îmi vine atât de greu să plec. Matt îi zâmbi trist și pierdut.

– Cel mai bun băiat din lume zici? spuse el mângâindu-i obrazul, apoi colțul buzelor.

Julie se întinse pe vârful picioarelor să-l sărute. Punându-și brațele în jurul spatelui și umerilor lui puternici, îi mirosi binecunoscuta aromă a pielii.

Julie tremura. Îl simțea și pe Matt tremurând. Încerca să-și rețină lacrimile.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea, murmură ea.

. De ce e atât de important să mergi la un colegiu de prima mână? Doar sunt atâtea școli bune și aici, în Philadelphia. Pe de altă parte, își imaginase dintotdeauna că să mergi la colegiu înseamnă automat să pleci departe de casă. Dar nu se gândise că și departe de Matt. Nu mai avea niciun rost acum.

– Hei, nu te îngrijora, spuse Matt. O să fie a-ntăia.

Fața lui era atât de aproape de a ei, încât îi simțea respirația pe obraz. Julie zâmbi. Cum reușește Matt să știe întotdeauna la ce se gândește ea?

– Așa-i că ai vrut să mergi la Madison încă din clipa în care te-ai dus acolo în vizită?

Julie încuviință. Așa era. La Colegiul Madison simțise că intră acasă la ea. Poate sentimentul reconfortant inspirat de o comunitate universitară mică, unită. Sau

poate toate concertele și evenimentele de tot felul din campus. Sau poate pur și simplu muzica bună care se auzea din toate camerele căminului.

– Ai să-mi scrii? îl întreabă Julie.

– Categoric.

Buzele lui Matt descoperiră linia senzuală a bărbiei ei.

– Îmi place locul ăsta, spuse el răgușit. Și ăsta, îi atinse cu buzele obraji, tâmplile și ochii închiși.

Îmbrățișarea lor tandră fu spulberată de claxonul mașinii. Julie îi aruncă tatălui aflat la volan o privire pe jumătate supărată, pe jumătate amețită. Se depărtă puțin de Matt.

– Cred că asta este, spuse Matt. Dar tot nu-i dădea drumul.

Julie îi căută privirea.

– Matt?

– Da?

– Te iubesc, șopti Julie, simțind că îi tremură vocea.

– Și eu, șopti Matt și o sărută din nou. Hei, te aștept să te întorci. Promit solemn.

– Mai avem unsprezece săptămâni și trei zile până la vacanța de Ziua Recunoștinței, spuse Julie. Și opt ore și jumătate, adăugă ea, făcându-i cu ochiul. Lui Matt îi plăcea s-o tachineze la adresa preciziei cu care făcea totul. El zâmbi.

– Las' că le arăți tu lor, Jules. Șase!

Își propusese să țină sub observare mașina și pe bărbatul de la volan, tatăl Juliei. Dacă reverendul Miller o să-mi ierte franceza am vrut să spun *drace*.

Julie râse și în același timp își strânse pleoapele peste primele lacrimi.

– Am să încerc, spuse ea.

Matt îi șterse cu degetul mare primii muguri de lacrimi, dar și ochii lui erau puțin încetosiți.

– Jules, o să fie nemaipomenit pentru tine să mergi într-un loc nou unde să n-ai amintiri...

Julie simți că i se pune un nod în piept. Închise strâns ochii și încercă să nu se gândească la spusele lui. Nu voia să se gândească în momentul acela la Mary

Beth. Clipa era și așa destul de tristă.

– O să fie bine, spuse ea cu o voce pierdută, alungând gândul sfâșietor al morții surorii ei.

– Hei, spuse Matt cu blândete, sărutându-i creștetul. Sigur o să fie bine.

– Oricum, Matt, o mulțime de amintiri sunt cu tine – și vreau să le las aici, spuse Julie.

Nu-și putea imagina cum o să-l lase din strânsoare și o să treacă pe lângă pajiștea iubită, ca să urce în mașină.

– Păi n-o să facem din nou o grămadă de amintiri? spuse el.

– *Okay, okay*, murmură ea.

Julie își mai permise o ultimă privire, apoi se întoarse și urcă în mașină. Nu se mai uită înapoi. Dacă s-ar fi uitat, nu mai pleca.

Bun, și acum ce fac? se întrebă Matt în timp ce privea breakul familiei Miller, lăsat pe spate din cauză lucrurilor Juliei, dispărând în lungul străzii Auger. Parcă lua cu el întreaga lui viață. Parcă-l șterse din peisaj.

Matt simți cum îl străpunge un ghimpe de îndoială. La urma urmei, colegiul e pasul următor, nu? Ai terminat liceul, te duci la colegiu. Ai terminat colegiul, îți iei o slujbă.

Dar Matt avea deja o slujbă. Și încă una care-i plăcea. Cine din lumea asta își angajează trupele favorite și face pe gazda la cel mai bun club de noapte din Philly? Tatăl lui o să-l promoveze curând manager la Fast Lane. Clubul era numit astfel după prima meserie a tatălui, fost campion de curse, și era cel mai la modă loc din Philadelphia. Un bun motiv să nu plece aiurea.

În plus, Matt nu fusese niciodată mare iubitor de școală. Avusese note acceptabile, dar nu-l entuziasmase niciodată într-atât încât să se spească.

Totuși, nu era prea amuzant să vezi cum te părăsesc atâția prieteni. Mai ales Julie – *cel mai bun prieten*. Matt expiră zgomotos. Avea în față o zi întreagă până să

meargă la lucru. N-avea niciun rost să se întoarcă acasă. tatăl lui încă sforăia, alături probabil de Suzana, iubirea lui de luna asta. Iar pe mama nu se putea conta. Îi spusese ea s-o sune de câte ori avea nevoie, dar ar fi fost o simplă discuție.

Îndată ce se terminase divorțul părinților, ea se mutase în California. Acum era prea ocupată cu nouă ei familie. În plus, la San Francisco era acum șase dimineăta.

Dar ce rost are, puiule, să-ți plângi de milă? se gândi el. Voia să stea în Philly, uite că stătea chiar acolo. Poate că prietenul lui, Steven, nu e ocupat, și or să plece într-o aventură. Bine că măcar Steven se înscriesese la un colegiu local și stătea acasă.

Matt încălecă motocicleta. Uneori se simțea ca și cum el și cu Julie ar fi fost Romeo și Julieta în versiunea modernă, de Philadelphia. Oare o să vină și ziua aceea când părinții lui Julie și tatăl lui o să lase gâlceava și vor face pace? Familia Miller dădea vina pe Jerry Collins, tatăl lui Matt, pentru moartea fiicei lor mai mari, Mary Beth petrecută cu doi ani în urmă. În noaptea aceluia accident fatal, Mary Beth și prietenii băuseră la Fast Lane – deși nu aveau vârsta permisă pentru consumul de băuturi alcoolice. Domnul Collins îi învinuia pe Milleri pentru pierderea de clienți care urmasse accidentului. Ce vină avea el că Mary Beth folosisese un buletin de identitate fals? Era el responsabil că se urcase beată la volan? Putea el, domnul Miller, să fie reverend, dar fata lui nu era deloc o sfântă. Așa și-l amintea Matt strigând, nu mult după accident.

La început, lui Matt nu-i păsase ce spuneau unii și alții. Millerii și tatăl lui. Era prea lovit, își avea propria lui durere. În accident nu murise numai Mary Beth ci și prietenul ei, Mark Esposito, cel mai bun prieten al lui, care stătuse pe „locul mortului”.

Matt și-a strâns bine cască de motociclist, amintindu-și de resturile mașinii lui Mary Beth, care se zdrobise de un copac de pe marginea drumului care ducea la Fast Lane.

După accident, Matt își jurase că nu mai bea în viața lui. Făcuse vizite de con-

doleanțe la familia lui Mark și apoi la cea a lui Mary Beth, deși aceștia erau în ceartă cu tatăl său. Iar Millerii nu-l crutaseră. Dar el cu Julie și cu Tommy se retrăseseră împreună în spatele cimitirului și povestiseră întâmplări cu Mary Beth și cu Mark. Matt și Julie se cunoșteau, dar nu stătuseră niciodată mai mult de vorbă. Chiar și pe vremea aceea o considera o fată foarte drăguță, cu părul ei castaniu des care încadra o figură rotundă, cu trăsături ferme. Îi plăcuse zâmbetul ei larg, chiar când era dulce-amar, în timp ce depăna povești despre sora ei. Dar cel mai mult îi atrăsese atenția ochii ei mari căprui, care studiau totul cu intensitate. Studiau și înțelegeau.

Când Tommy plecase înapoi în cimitir, iar Matt se trezise vorbindu-i Juliei cât de frustrat se simte că nu poate să întoarcă timpul înapoi și să-i oprească cumva pe Mark și Mary Beth să iasă din club. Scena asta o revăzuse în minte de nenumărate ori, de fiecare dată găsim o altă cale de a împiedica dezastrul.

– Da, și mie mi s-a întâmplat la fel, spuse Julie. E ca și cum îți asculta propriile gânduri. Și e și filmul acela în care măcar reușesc să-i spun lui Mary Beth că o iubesc și să-mi iau rămas-bun.

Vocea îi tremura. Apoi rămase tăcută pentru mult timp. Când a început să vorbească, își recăpătase cumpătul.

– Știi, am fost prea ocupată să mă joc de-a surioara mică și cuminte, față de cea mare și rea. Surioara care face totul cum trebuie, în timp ce ea face tot felul de lucruri nepermise. Era puțin sălbatică. Dar nu e nevoie să-ți spun ție.

Matt își amintea de râsul ei scurt și ușor.

– N-am găsit niciodată timp să-i spun cât de mult o admir în secret pentru că e așa cum e, continuase ea. Cred că eram puțin geloasă pentru modul în care trecea ea peste toate, orice ar fi zis mama și tata.

Apoi Julie râse – primul ei zâmbet adevărat.

– N-am recunoscut asta în fața nimănui până acum.

– Știu ce simți, îi răspunsese Matt. Vrei să faci ceva, să le spui ceva. E cel mai important lucru de pe lume; dar e prea târziu.

Câteva zile mai târziu, la școală, Julie venise în hol spre Matt.

– Am o idee, spusese ea. Vrem să organizăm ceva la Fast Lane și să-i invităm pe toți cei care l-au cunoscut pe sora mea și pe Mark.

– Vrei să spui, ceva gen *in memoriam* sau așa ceva? întrebese Matt, circumspect. După accident, se pusese chiar problema să se închidă Fast Lane.

– Da, cam așa ceva, spusese Julie. Dar ceva distractiv, ceva ce le-ar fi plăcut și lor. Matt și Julie se întâlniseră după școală și pusese la cale o petrecere fără alcool, pentru tinerii sub douăzeci și unu de ani, la Fast Lane, cu muzică *live* și mult dans. Îi dăduseră și un nume: *Noaptea asta nu mai pleacă nimeni*. Matt făcuse toate eforturile ca să iasă un adevărat eveniment. Nu fusese o seară extraordinară în privința încasărilor, dar tatăl lui își recăpătase sprijinul comunității. Și, mai important, îi adusese împreună pe Matt și Julie.

Nu se întâmplase dintr-odată. Dar cu timpul, Matt încetase să-și mai petreacă timpul cu Traci și să facă ceea ce făceau toți. Pot ei părinții să nu fie de acord, dar Matt și Julie erau un cuplu nemaipomenit. Ura gândul că o să rămână singur în Philly, fără ea.

În jumătatea de apartament a Juliei din cămin, abia putea încăpea întreaga ei familie. Tommy stătea lângă fereastră, pe un geamantan nedeschis, iar părinții se așezaseră stingeriți printre toate acele cutii și pungi. Julie stătea pe marginea patului ei, încă necrezându-și ochilor că aceasta este noua ei locuință. Jumătatea ei din camera 103 de la Wilson Hall.

Julie abia aștepta să-și întâlnească noua colocatară. Până acum nu știa decât cum se numește și de unde vine. Dahlia Sussman, din New York City. Așa scria la comitetul de recepție. Ideea că va locui un an întreg cu o străină i se părea bizară.

– Mă întreb când o să vină colega mea de cameră, spuse Julie, fără să se adreseze cuiva în particular.

Tommy se aplecă peste pervaz.

– Poate că e ea, fata aceea care iese din mașina din fața căminului, spuse el. Julie

simți un tremur de nerăbdare. Dădu să se ridice.

– Nt, reveni Tommy. Număr de Ohio, Și nici nu arată cum arată o fată din New York.

Julie răsă și se lăsă din nou pe pat.

– Și cum crezi tu Tommy, că arată cineva de la New York?

Tommy ridică încurcat din umeri.

– Nu știu. Ceva... așaaa... cu stil, cu *elegantă* – ca fetele alea din reviste.

– Tommy, nu toată lumea din New York iese din copertile unei reviste, să știi, îi spuse Julie.

– Păcat, înseamnă că nu reușim s-o vedem și noi, îi întrerupse reverendul Miller. Mi-ar fi plăcut s-o mai așteptăm, dar avem mult de mers până acasă.

– E-n regulă. tati, spuse Julie. Vă scriu eu totul despre ea.

Se pare că părinții și colegiul nu fac pereche bună, și adevărul era că Julie voia să rămână singură. De la accident, avea impresia că trebuia să fie pentru ei două fiice, nu una, ca să umple golul rămas. Poate că unul din cele mai bune lucruri aduse de colegiu era îndepărtarea de toate acestea.

– Știu că avem să ne ne mândrim cu tine, spuse formal tatăl ei, confirmându-i gândurile.

Julie confirmă din cap. Bineînțeles că or să aibă cu ce se mândri. Nu a fost întotdeauna fetița-model?

– O să fie un semestru minunat, completă și mama ei, încercând să pună o mână protectoare pe umărul ei. Noi experiențe, oameni noi. Și a subliniat *oameni noi*. Vai, părinții ar iubi-o și mai mult dacă și-ar găsi pe cineva care să-l înlocuiască pe Matt! Ei bine, asta n-o să se întâmple!

– Ei bine...

Tatăl ei își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Cred că e timpul să plecăm.

– Da, cred că e, veni ecoul mamei, cu mâna încă pe umărul Juliei.

Julie se ridică în picioare, ajungând față în față cu mama ei. Lumea spunea că semăna leit – aceiași ochi câprui și mari, aceeași gură mare și același nas ușor

ridicat. Dar fata mamei era mai fermă, ca și cum era decisă să-și ducă la bun sfârșit planurile, indiferent ce ar fi intervenit.

– Mami, promit să-ți scriu o dată pe săptămână și nu uit să mănânc toate legumele, glumi Julie, sărutând-o dragăstos.

A venit și reverendul, îmbrățișând-o la rândul lui.

– Nu-mi vine să cred că fetița mea a ajuns la colegiu, spuse el într-unul din rarele lui momente de tandrețe.

Julie l-a îmbrățișat pe Tommy cel mai mult, deși el susținea că lui nu-i plac asemenea... O să-i fie greu lui Tommy, rămas singurul copil acasă.

– Ai grijă de Matt, îi spuse ea. Nu-l lăsa să intre în prea multe necazuri. Și tu la fel, *okay*, amice? Îl sărută zgomotos pe obraz.

– *Okay*, Julie, răspunse el.

– Ne vedem de Ziua Recunoștinței, spuse mama ei.

– Să ne chemi când ai terminat cu instalarea, concluzionă tatăl.

– Așa o să fac, răspunse Julie. Drum bun.

A urmat încă o tură de îmbrățișări, apoi Julie i-a condus până în hol. Mama și Tommy s-au întors amândoi și i-au făcut cu mâna înainte să iasă pe ușa cea mare. Apoi, Julie a rămas singură. Cu adevărat singură.

Dahlia abia aștepta ca Paul să închidă ușa mașinii. Își îngropă piciorul în accelerator și tăie curba.

– Gata cu orașul ăsta, strigă ea.

– Excelent! veni ca un ecou răspunsul lui Paul. Distractie!

Dahlia îi aruncă o privire piezișă și clătină discret din cap. Acest Paul Chase este o cauză pierdută, un hippy de pe vremuri. Erau prieteni practic dintotdeauna. Dar Dahlia hotărâse să nu lase trecutul să-i influențeze viața de colegiu. Nu, categoric, nu.

– Hei, nu vrei să pui ceva la playerul ăla? întrebă Dahlia, încercând să nu se arate

prea iritată.

Într-un fel, era plăcut să știe că e nebun după ea.

– Ai acolo în torpedou o mulțime de CD-uri.

– Am și eu câteva, spuse Paul, căutând în sacul de efecte de la picioare.

Dahlia accelerează la o lumină galbenă a semaforului și frână brusc la următorul semafor roșu.

– Okay, dar n-o să ascultăm opt ore muzica aceea de petreceri a ta, spuse ea.

Îmi amintește prea mult de liceu.

– Ce zici de *Dorothy's Dilemma*? o întreabă, Paul. O trupă de prieteni. Am o casetă demo.

– Ce zici să nu? întreabă Dahlia.

Îi dădu un CD și accelerează la apariția luminii verzi. Pune-l pe asta. Și dă-l tare!

– Așadar, spuse Paul după câteva minute, n-o să-ți lipsească... cum îi zice?

– Cine?

– Tipul ăla... am auzit că ai petrecut mult timp cu el la Hamptons vara asta, spuse el, bătând darabana pe bord în ritmul muzicii.

– A, ăla, răspunse Dahlia.

Uneori New Yorkul i se părea un orașel, așa de repede umblau vorbele. Dar era sigură că o să se distreze din plin și la Madison.

– Cu acela a fost o R.V. – română de vară. Mă rog, soare și distracții. Dar acum sunt o femeie serioasă care-și începe cariera academică total lipsită de legături! adăugă ea punând lucrurile la punct.

Nu voia ca Paul să-și facă speranțe pentru că-l lăsase să meargă cu ea la școală.

Dahlia coti spre autostrada care ducea de-a lungul lui East River. Turnurile de oțel și cărămidă parcă se repezeau spre ei, apoi spre cer. Curând vor fi departe.

– Cum îți spuneam, Chase, libertate. Sunt liberă ca păsările cerului. Păzea, Madison College!

Capitolul 2

Mamă! se gândi Julie. *Tommy avea dreptate. Parcă e scoasă dintr-o revistă de modă.* Când auzi ușa deschizându-se, Julie tocmai terminase de despachetat ultimul geamantan. În cadru apăruse o fată izbitor de frumoasă, înaltă, cu un păr lung și unduios, blond, piele bronzată și o rochie pe-atât de scurtă pe cât de lungi îi erau picioarele. Peisajul era completat de un pulover diafan, negru, o pereche de pantofi din piele de șopărlă – fără ciorapi – și de doi cercei plini de pietre prețioase.

Julie se simți brusc ca o Cenușăreasă în pantalonii ei scurți kaki și în tricoul de Madison College cumpărat proaspăt din oraș – purpuriu cu alb, cu inscripția „Sunt o nebună de la Madison” pe el.

– Dahlia? întreabă Julie nesigură, deși știa că altcineva nu putea fi.

– Julie! Hei! spuse Dahlia, ca și cum se cunoșteau demult.

Își lăsă geanta de piele în mijlocul podelei, se uită în jur prin cameră și vâri capul în partea de apartament a Juliei.

– Aha, ai luat camera din spate! Mi-ai făcut-o! Cred că putem să face schimb în semestrul al doilea, ce zici?

Julie se simți puțin luată pe sus. Această Dahlia spunea direct ce gândește, iar ea nu era sigură dacă e bine sau e rău.